

τῶν Ἀθηνῶν, θελκτικωτάτην μὲ τὴν ἑλληνικὴν ἐνδυμασίαν ἦς, ἔχουσαν περιδεδεμένας τὰς πλεξίδας διὰ σπρικοῦ κεφαλοδέσμου· καὶ φοροῦσαν ἐρυθρὸν φέσιον, σκεπτικὴν δέ, ὡσεὶ ἀνεμιμνήσκικοτο τὸν ἑλληνικὸν ἐπιδὸν τῶν βυρωνείων στροφῶν, *Ζωὴ μου, σὰς ἀγαπῶ*. Ἀγνοῶ ἂν ὁ καλλιτέχνης εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν ἀθηναίαν κόρην, καὶ ἂν ἐκ τῶν τριῶν τῆς κοισολίνας Μακρῆ θυγατέρων, τῆς Θηρεσίας, τῆς Κατίγκως, τῆς Μαριάνης, ἢ ἀπεικονιζομένη εἶναι ἐκείνη, ἣν ὁ Βύρων ἀπηθανάτισεν. Εἰς Σκῶτος, ὁ Hugh Willams, διερχόμενος ἐξ Ἀθηνῶν, πολλὰ μετὰ τὸν ποιητὴν ἔτη, κατεβέβηκε καὶ οὗτος ἀπὸ τὴν λεπτοφυῆ καὶ ὠχρὰν μορφήν, τοὺς λεπτοὺς ὀδόντας, τὴν εὐθυτενὴν ἴρινα καὶ τὸ περίφροντι βλέμμα τῆς Θηρεσίας Μακρῆ. Πάντες δ' οἱ περιηγηταὶ ἐζήτουν νὰ ἴδωσιν ἂν ἡ ὠραία Ἑλληνίς ἦτο ἀξία τῆς προσγενομένης αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Βύρωνος τιμῆς, καὶ οὐκ ὀλίγοι βεβαίως ἐπανέλαβον τοὺς στίχους τοῦ ποιητοῦ: «Κόρη τῶν Ἀθηνῶν, ἀναχωρῶ· γλυκεῖα παρθένη, ἐνθυμῶ καὶ ἐμὲ ὅταν ἦσαι μόνη.»

Φαντάζεται ἕκαστος τὴν κόρην τῶν Ἀθηνῶν, ἐρυθριῶσαν καὶ ἀγαλλομένην ἅμα, ὅτε ἐλάμβανεν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ εἰκοσιαεξαετοῦς τότε ποιητοῦ τὰς στροφὰς ἐκείνας, ἐν αἷς ἡ παρθενικὴ χάρις καὶ ἡ ἀνθηρὰ καλλονὴ αὐτῆς διηωνίζοντο οὕτως εἰπεῖν ἐν γλώσση ἀθανάτω. Ὁ Βύρων δὲν εἶχε ἀνάγκην νὰ εἴπῃ εἰς τὴν Θηρεσίαν Μακρῆ, «Ἐνθυμῶ καὶ ἐμὲ, ὅταν ἦσαι μόνη.» Οἱ «ἰασιπδόχροι θύσανοι» τῶν βλεφαρίδων τῶν «δορκαδείων ὀφθαλμῶν» τῆς κόρης θὰ ὑγράνθησαν βεβαίως ἐκ δακρύων, ὅτε μετὰ δεκατέσσαρα ἔτη ὁ ποιητὴς ἀπέθανεν ἐν Μεσολογγίῳ!

Ποίαν ἡλικίαν νὰ εἶχε τότε ἡ κόρη τῆς Θεοδώρας Μακρῆ; Ἴσως εἶχε ἤδη ὑπανδρευθῆ τὸν Ἄγγλον Black. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι, ὅτι μετὰ πενήντηντα ἔκτοτε ἔτη (ἡμῖς αἰὼν ταχέως παρέρχεται) αἱ ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες ἀνήγγελλον, ὅτι ἐν τρώγλῃ τινὶ τοῦ Λονδίνου ἀπέθνησκε τῆς πείνης γραῖα γυνή, ἡ κυρία Black, αὐτὴ ἡ ὠραία ποτὲ κόρη τῶν Ἀθηνῶν, ἣς τὴν κυματίζουσαν κόμην ἐθώπευον προσπαίζουσαι αἱ αὔραι τοῦ Αἰγαίου, ἡ κόρη τῶν Ἀθηνῶν, πρὸς ἣν ἀναχωρῶν ἔλεγεν ὁ Βύρων, *Ζωὴ μου, σὰς ἀγαπῶ!* Ὅποια συμφορὰ ἦγαγον εἰς ἐλεεινὸν οἶκημα τῆς συνοικίας τῶν πενήτων τῆς ζοφερᾶς μεγαλοπόλεως τὴν παρθένον, ἣς οἱ ὠραῖοι ὀφθαλμοὶ ἐθορύθησαν ἢ παρεμύθησαν τὴν ψυχὴν τοῦ ποιητοῦ; Δὲν εἶναι σπάνια ἐν τῷ βίῳ τοιαῦτα καταπτώσεις.

Κάρολος Γουνῶ, ὁ περικλεῆς μουσικὸς, ἔμαθε καὶ αὐτὸς ἐκ τῶν ἀγγλικῶν ἐφημερίδων τὴν ἔνδειαν τῆς προβεσηκίας τὴν ἡλικίαν, τῆς παντελῶς ἀπόρου καὶ ἀπέλιπδος κυρίας Black, καὶ ἀνέγνω τὴν ἐν αὐταῖς ἐκκλῆσιν εἰς τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ κοινοῦ. Ἦνοιξε τὸν Βύωνα, ἔθηκεν ἐπὶ

τοῦ κλειδοκυμβάλου τὸν ἀποχαιρετισμὸν εἰς τὴν Κόρην τῶν Ἀθηνῶν, καὶ συνέθεσε μελωδίαν, ἣν ἔπεμψε πρὸς τὸν ἐκδότην του, γράψας αὐτῷ:

«Ἀφίω εἰς τὴν κυρίαν Black τὰ ἐκ τῆς συνθέσεως ταύτης κέρδη. Τὸ ἔργον μου δὲν ἀνήκει πλέον εἰς ἐμὲ, ἀνήκει εἰς ἐκείνην, ἣν ἔφαλεν ὁ Βύρων, εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ προζένου τῆς Ἀγγλίας, εἰς τὴν Κόρην τῶν Ἀθηνῶν.»

Συγκινητικωτάτη ἀληθῶς καὶ εὐγενεστάτη πράξις, καὶ ὁμοιάζουσα μᾶλλον μὲ μυθικὴν παράδοσιν παρελθόντων χρόνων. Δις ἡ τέχνη προσέψαυσε, ὡς δι' ἐλαφρᾶς πτέρυγος, τὸ μέτωπον τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ἣτις σήμερον θὰ ἦναι βεβαίως νεκρά, ἢ θὰ τήκεται ἐν ἀγνώστῳ τινὶ τρώγλῃ. Δις ἡ πνοὴ τῆς Μούσης ἐθώπευσε τὴν κόμην τῆς, μέλαιναν ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ ποιητοῦ, λευκὴν ἐν τοῖς χρόνοις τῆς δυστυχίας. Δις ἡ ποίησις ἔστη καταγοητευμένη πρὸ τῆς Θηρεσίας Μακρῆ· τὸ πρῶτον ὅτε ὑμνησεν αὐτὴν ἡ λύρα τοῦ Βύρωνος, τὸ δεύτερον ὅτε τὴν παρεμύθησεν ὁ Γουνῶ.

[Jules Claretie]

ΚΥΝΟΣ ΝΟΗΜΟΣΥΝΗ

Ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν τὰ ἐπόμενα:

«Κύριε Διευθυντὰ τῆς «Ἐστίας»,

»Ἐν τῇ «περὶ πένθους» πραγματείᾳ, τῇ κατακεχωρισμένῃ ἐν τῷ 375ῳ ἀριθ. τῆς Ἐστίας, ἀναφέρεται ὁ κ. Χουζῶ διηγούμενος περὶ τινος κύνος ἀποθανούσης ἐκ πείνης παρὰ τὸν τάφον τῆς φονευθείσης κυρίας τῆς.

»Πολλὰ τοιαῦτα παραδείγματα ἀναφέρουσιν οἱ νεώτεροι φυσιολόγοι, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀρχαῖοι διηγοῦνται τινὰ παραπλήσια. Ἐκείνο ὅμως, οὗ μνημονεύει ὁ Αἰλιανὸς ἐν τῇ *Ποικίλῃ Ἱστορίᾳ*, εἶναι λίαν ἀξιοπεριεργον καὶ ἀξιαναγνώστον, ὡς ἀποδεικνύον ἄριστα ὅτι ὁ κύων καὶ νοῦμον ζῶον εἶναι καὶ τὴν ἐκ τοῦ θανάτου στέρησιν συναισθανόμενον προδῆλως θλίβεται καὶ τήκεται.

»Ἐὰν λοιπὸν εὐαρεστήται ἡ Ἐστία, ἃς δημοσιεύσῃ τὸ ἐν λόγῳ Αἰλιανείου παράδειγμα, ἔχον ἐν μεταφράσει ὡς ἐξῆς:

«Πύρρος ὁ βασιλεὺς, ἐνῶ περιώδευε ποτε, συνήντησέ τινα κύνα, ὅστις ἐφρούρει τὸ σῶμα τοῦ φονευθέντος κυρίου του. Ἐπειδὴ δ' ἔμαθεν ὁ Πύρρος ὅτι ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο ἡ τρίτη καθ' ἣν ὁ κύων ἔμενε ἀσιτος παραφυλάττων τὸ πτώμα τοῦ κυρίου του καὶ μὴ θέλων νὰ ἐγκαταλίπη αὐτό, ἐκέλευσε ὁ βασιλεὺς τοὺς περὶ αὐτὸν ἵνα τὸ μὲν πτώμα θάψωσι, τὸν δὲ κύνα παραλάβωσιν εἰς τὴν συνοδίαν του. Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τοῦτο ὁ Πύρρος ἐπεθεώρει τὸ στράτευμά του, παρελαῦνον ἐνώπιόν του· ἦτο δὲ παρὼν καὶ ὁ κύων, ὅστις ἠσύχαζε καὶ ἐσιώπα. Ὅτε ὅμως οὗτος ἠσθάνθη καὶ εἶδε τοὺς φονεῖς τοῦ κυρίου του ὄντας

ἐν τοῖς παρελαύνουσι στρατιώταις, ἐξώρμησεν ἐπ' αὐτοὺς ἐκπέμπων πλήρεις θυμοῦ φωνάς. Ἐνῶ δ' ἐποίει ταῦτα, ἐστρέφετο πολλάκις πρὸς τὸν Πύρρον. Ἐντεῦθεν καὶ ὁ βασιλεὺς καὶ πάντες οἱ εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν παρόντες ὑπόπτευσαν ὅτι οἱ στρατιῶται, καθ' ὧν ὁ κύων ἐπετίθετο, ἦσαν ἴσως οἱ τοῦ κυρίου του φονεῖς. Ὅθεν παρευθὺς οὗτοι συνελήφθησαν καὶ ἀνεκρίθησαν. Ἐπειδὴ δ' ὑπῆρξαν κατὰ τῶν συλληφθέντων καὶ μικραὶ τινες ἄλλοθεν ἀποδείξεις, ἐκόντες ἄκοντες ὡμολόγησαν οὗτοι τὸν φόνον, καὶ οὕτως ἐτιμωρήθησαν.

Ἐν Πεσάδαϊς, 10 Μαρτίου 1884.

Σ. Α. ΣΕΡΕΜΕΤΗΣ

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Γεωργάκης. — Μαμά, ἡ κουβερνάντα μου ἔχει μέλι 'ς τὰ χεῖλη της;

Ἡ μαμά. — Τί ἐρώτησις εἶν' αὐτή, παιδί μου; ἀπὸ ποῦ σοῦ κατέβη, δὲν μοῦ λές;

Ὁ Γεωργάκης. — Νά, γιατί προτῆτερα ἤκουσα τὸν δάσκαλο τῆς μουσικῆς ποῦ ἔλεγε 'ς τὴν Ἐμμα, πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, πῶς ἤθελε νὰ πάρῃ τὸ μέλι ἀπὸ τὰ χεῖλη της! . . .

* *

Ἐν παρτοπώλει.

Ὁ παρτοπώλης. — Τί θέλεις ἐσύ, μικρέ;

— Νά μοῦ δώσης δύο ῥέγκαις, μὰ νὰ εἶνε μεγάλαις τῆς θέλομε γὰρ ἕναν ἄρρωστο!

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ποῖος δύναται νὰ τιμηθῇ, καὶ ν' ἀπατᾷ τὴν Τύχην, ἂν τῆς ἀξίας ἢ σφαγῆς τοῦ λείπη; Ἄς μὴν ἔχη τὴν τόλμην νὰ κορδόνεται κανένας παρ' ἀξίαν! Ὡ! ἂν τὰ εἰσοδήματα καὶ οἱ βαθμοὶ κ' οἱ τίτλοι 'ς τὰ μέσα τῆς διαφορᾶς δὲν εἶχαν τὴν πηγὴν των, ἂν αἱ τιμαὶ τοῦ καθενὸς ἦσαν ἀγορασμέναι μὲ μόνην τὴν ἀξίαν του, ὦ! πόσοι τότε, πόσοι ἀντὶ νὰ εἶνε ξέσκεποι θὰ ἦσαν σκεπασμένοι, καὶ πόσοι θὰ ὑπῆκουαν ἀντὶ νὰ διατάττου, — καὶ πόσα σκύβαλα κανεῖς θὰ εἶχε νὰ χωρίσῃ ἀπὸ τὸν σπόρον τῆς τιμῆς τὸν γνήσιον, — καὶ πόση πόση τιμὴ θὰ ἔβγαине 'ς τὴν λάμπην τῆς ἡμέρας ἀνάμεσ' ἀπὸ τ' ἄχυρα καὶ τ' ἀποδιαλεγούδια τῆς τωρινῆς μας ἐποχῆς!

(Σαιξπηρός, κατὰ μετάφρ. Δ. Βικέλα.)

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἐν Γαλλίᾳ, κατὰ τινα πρόσφατον δημοσίευσιν τοῦ ὑπουργείου τοῦ ἐμπορίου, ὑπῆρχον κατὰ τὸ 1881 ἰατροὶ 14,816, ἐν οἷς συμπεριλαμβάνονται καὶ 3203 ἀσκούντες τὴν ἰατρικὴν, ἀλλὰ μὴ ἔχοντες δίπλωμα διδάκτορος — πρὸς τούτοις ὑπῆρχον 6442 φαρμακοποιοὶ, 13463 μαῖται καὶ 982 βοτανοπῶλαι. Οἱ ἀ-

ριθμοὶ ὅμως οὗτοι φαίνονται κατώτεροι τοῦ ἀληθοῦς διότι εἰς πολλὰς πόλεις καὶ ἰδίᾳ ἐν Παρισίοις πολλοὶ ἰατροὶ ἀμελοῦσι νὰ προσαγάγωσι τὰ δίπλωματά των εἰς τὴν ἀρμοδίαν ἀρχὴν, ὡς ἀπαιτεῖ ὁ νόμος, καὶ ἐπομένως δὲν συμπεριλαμβάνονται εἰς τοὺς ἐπίσημους καταλόγους.

Ἐν Στοκόλμῃ ἐναυπηγήθη κατ' αὐτὰς ὑποβρύχιον σκάφος, οὗ αἱ δοκιμαὶ ἐπέτυχον πληρέστατα. Τὸ σκάφος ἔχει μῆκος 64 καὶ πλάτος 6 ποδῶν, φέρει δὲ ἀτμοκίνητον μηχανὴν δυνάμεως τριάκοντα ἵππων. Ἐχει σχῆμα σιγάρου, δύναται δὲ νὰ καταβυθισθῇ μέχρι βάθους 50 ποδῶν ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης καὶ νὰ κινήται αὐτόθι μετὰ ταχύτητος δέκα μιλίων. Τέσσαρες ἄνθρωποι δύνανται νὰ μείνωσιν ἐν αὐτῷ ἐπὶ ἕξ ὥρας ἀνευ τοῦ ἐλαχίστου κινδύνου. Τοῦ ὕδατος ἔξέχει μόνον μικρὸς κύλινδρος ὁμοιάζων πρὸς καπνοδόχην, ἔξ οὗ κατέρχεται τις δι' ἑλικοειδοῦς κλίμακος εἰς τὰ ἔγκατα τοῦ πλοίου. Ὁ πηδاليούχος διευθύνει τὸ σκάφος ἐκ τοῦ κυλίνδρου ἐκείνου, βλέπει δὲ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης ἔξ ὑελοσκεποῦς θυρίδος.

Ἡ ἐπιφάνεια τῶν θαλασσῶν. Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς σοφοῦ ἐξερευνητοῦ ἢ ἐπιφάνεια τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὤκεανοῦ εἶνε 79,721,274 τετραγωνικὰ χιλιόμετρα, τοῦ Ἰνδικοῦ Ὤκεανοῦ 73,325,872 καὶ τῶν Νοτίων θαλασσῶν 161,125,673 ὥστε ἐν συνόλῳ ἡ ἐπιφάνεια τῶν τριῶν μεγάλων ὠκεανῶν εἶνε 314,172,819 τετραγωνικὰ χιλιόμετρα.

Ἴδου ὅποια εἶνε ἡ ἐπιφάνεια τῶν ἄλλων μικροτέρων θαλασσῶν:

	Τετραγ. χιλίωμ.
Βόρειος παγωμένος Ὤκεανός	15 292 414
Μεσόγειος θάλασσα τῆς Ἀφρικῆς	8 245 954
Μεσόγειος θάλασσα τῆς Εὐρώπης	2 885 522
Βαλτικὴ θάλασσα	415 480
Ἐρυθρὰ θάλασσα	449 910
Περσικὸς κόλπος	263 835

Ἐν τῷ Βορείῳ Παγωμένῳ Ὤκεανῷ ὁ κόλπος τοῦ Οὐδσων ἔχει ἐπιφάνειαν 1,069,578 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων, ἡ δὲ Λευκὴ θάλασσα 12,545.

Μετὰ ταῦτα ὁ συγγραφεὺς ὀρίζει τὴν ἐπιφάνειαν τῶν παρακτίων θαλασσῶν, ὡς ἀποκαλεῖ τὰς ἐπομένας θαλάσσας, κατὰ τὸν ἐπόμενον πίνακα:

	Τετραγ. χιλίωμ.
Ἡ Βόρειος θάλασσα	547 623
Ἡ θάλασσα τῆς Μεγάλης Βρετανίας	203 694
Ἡ θάλασσα τοῦ Ἀγίου Λαυρεντίου	274 370
Ἡ Σινικὴ θάλασσα	1 238 440
Ἡ Ἰαπωνικὴ θάλασσα	1 043 824
Ἡ θάλασσα τῆς Ὀκόνσκης	1 507 609
Ἡ Βερίγγειος θάλασσα	2 323 127
Ἡ θάλασσα τῆς Καλιφορνίας	167 224

Τουτέστιν ἡ ὅλική ἐπιφάνεια τῶν παρακτίων θαλασσῶν ἀνέρχεται εἰς 7,305,911 τετραγ. χιλιόμετρα.

Ἄν εἰς τὰς δεκαεπτὰ ταύτας θαλάσσας προσθέσωμεν καὶ τὸν ἀνταρκτικὸν ὠκεανόν, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιφάνεια εἶνε 20,447,800 τετρ. χιλ. ἐξάγομεν ὅτι τὸ σύνολον τῶν θαλασσῶν καλύπτει ὅλικήν ἐπιφάνειαν 369,452,642 τετρ. χιλ., ἐνῶ ἡ ὅλική ἐπιφάνεια τῶν περιβρεχομένων ἡπείρων εἶνε μόνον 136,056,371 τετρ. χιλιόμετρα.